

се растворихъ прѣдъ нея нѣкакви врата, водящи къмъ свѣтлината, но, заедно съ това, тя почувствува, че не е достойна да прѣстъпи прѣзъ тѣхния прагъ.

X.

На Лигия бѣше жално за Помпония Грецина, която тя обичаше отъ всичкото си сърдце, и за цѣлото сѣмейство на Авела, при все това, отчаянието ѝ минж. Тя дори испытваше извѣстно наслаждение при мисълта, че жертвува за своята истина доволството и спокойствието си и се обрича на скиталчески и неизвѣстенъ животъ. Може би, съблзняваше я и дѣтското любопитство — да опита какъвъ ще бѣде тоя живогъ, кой знае дѣ, въ далечнитѣ краища, срѣдъ варваритѣ и дивитѣ звѣрове, но най-главно я вдѣхновяваше дълбоката и твърда вѣра. Тя бѣше убѣдена, че, като постъпва така, тя слѣдва завѣта на „Божествения Учител“, и че отъ сега той самъ ще се грижи надъ нея, като надъ послѣшно и вѣрно дѣте. Какво лошо може да стане съ нея? Ако я постигнатъ нѣкакви страдания, тя ще ги истърпи въ негово име. Ако дойде неочаквано смъртния ѝ часъ, той ще я приеме и послѣ, кога умрѣ Помпония, тѣ ще се съберятъ за цѣлата вѣчностъ.

Не единъ пжтъ, когато живѣеше въ къщата на Авела, я мжчеше мисълта, че тя, христианка, не може да пожертвува нищо за распнжтия Христосъ, за когото съ такова умиление спомни Урсъ. И ето, сега е врѣме да осъществи тия свои мечти. Лигия се чувствуваше почти щастлива и захванж да говори за своето щастие на Актея, но гъркинята не можеше да я разбере. Да напусне всичко, да напусне къщата, доволството, града, градинитѣ, храмоветѣ, всичко, шо е прѣкрасно, да напусне озарявания отъ слънцето край и близнитѣ си, и за какво? — За да бѣга отъ любовта на младия и прѣкрасенъ патриций? . . Разумътъ на Актея се откъзваше да разбере това . . . Имаше минути, когато тя чувствуваше, че въ това се таи истината, може би, дори нѣкакво безпрѣдѣлно, неиспитано щастие, но тая постъпка не можеше да си обясни, толкова повече, че Лигия я очакваше опасно приключение, заплашваще дори живота ѝ. Актея бѣше боязлива и съ страхъ мислѣше за прѣдстоящото бѣгство. Тя не искаше, при все това, да говори на Лигия за своитѣ опасения; като видѣ, че се съмна и слънцето гледаше въ атри-